

PÅ FØRSTE RAD

Medlemsblad for Teatrets Venner i Trondheim nr 3 • 2022

TEPEFALL FOR
TRØNDELAG TEATERS
GRAND LADY

JOHNNY CASH
– DE UTSTØTTES
TALSMANN

– GUTTENE MINE
LIKER IKKE
TEATER

Hva ønsker teateret å få frem?

Oppsetningene på Trøndelag Teater blir diskutert og vurdert – noen gir «karakter» med terningkast. Reaksjonene er forskjellige – heldigvis.

De profesjonelle teateranmelderne er ofte uenige seg imellom – og med oss vanlige publikummere. Vi har også ulike oppfatninger. Slik skal det være! Teater skal engasjere og gi oss et spark bak, en uventet tanke, en ny synsvinkel, en irritasjon, en glede, en medfølelse, en innlevelse, en opplevelse – kort sagt: gi en virkelighetsvariant som angår oss og trigger oss.

Hva bygger teateret sine forestillinger på? I høst har teateret gitt oss «Markens grøde» og «Don Juan», begge basert på kjente litterære verk. Hva skal teaterets versjon være: gjengi innholdet mest mulig likt det litterære verket – «se-bok» som en parallell til lydbok? Eller bruker teateret det litterære verket som utgangspunkt for en annen måte å bruke verkets tema? Jeg har hørt hvordan flere teatervenner (og andre teatergjengere) i høst har reagert på nettopp disse to oppsetningene. Noen med skuffelse ut fra hva de hadde forventet, noen med undring over hvor «det ble av» originalverkene. Og egentlig har få omtalt dem med

begeistring. Noen har fortalt meg at de gikk i pausen. Hva var det egentlig teateret skulle si med sin måte å bruke disse to verkene?

Det får meg til å tenke på om vi som publikummere er «flinke» nok til å se hva teaterets oppgave er – og om teateret er «flink» nok til å formidle hvorfor de lager oppsetningene slik de gjør; hva de ønsker å få fram. Tidligere fikk vi trykte program der gjerne regissør/ dramaturg formidlet tanker og intensjoner om sin oppsetning. Vi kan nå riktignok laste ned programmet via en QR-kode og lese det samme på mobilskjermen, men ikke alle synes det er en god erstatning. Flere har fortalt meg at de savner det håndfaste programmet, der det var korte introduksjoner til stykket.

Jeg tror at vi som forening for teatervenner, i samarbeid med teateret, bør se på hvordan vi kan hjelpe med å formidle tankene, ideene til de som utformer en forestilling – kanskje særlig forestillinger basert på litterære verk. Jeg tror det kan gjøre teateropplevelsen rikere og mer interessant for mange.

Men uansett: vi ser fram til nye opplevelser og spennende utfordringer teateråret 2023!

På første rad er et medlemsblad for Teaterets Venner i Trondheim

Redaktør Lene Fjellstad

Adresse Teaterets Venner, Postboks 3549, Hospitalsløkkan, 7419 Trondheim www.teatervenn.no

E-post styret@teatervenn.no

Telefon 927 70 690 (torsdager kl 16.00–18.00)

Org.nr. 981 369 084

Forsidefoto: Erik Johansen

Styret

Eirik Lien (leder), Ola Hogstad (nestleder)
Mariann Rødsjø (regnskap), Bente Burø (sekretær)
Elin Moxnes (arrangement),
Eva Sjaastad (styremedlem)

Opplag: 500

Utforming/trykk: Fagtrykk AS

Teppefall for Trøndelag Teaters Grand Lady

Hildegunn Eggen takker snart for seg etter 38 år på Trøndelag Teaters scene. Og ingen som kjenner Hildegunn, er overrasket over at det er Juvikfolket som blir hennes avskjedsforestilling.

Tekst: Lene Fjellstad

– Jeg har det så fint ved Trøndelag Teater jeg, er det første Hildegunn Eggen sier på sin karakteristiske verdalsdialekt i det jeg møter henne over en lunsj i Trondheim sentrum. Og hun gjentar det flere ganger under intervjuet som for å bli trodd. Med en 20 mil lang pendelvei mellom Verdal og Trondheim i alle disse årene som skuespiller på teateret, er det ikke vanskelig å tro henne. Du skal være glad i jobben din for å holde ut en slik pendlertilværelse i så mange år.

Utallige timer på toget har vært brukt til soving, håndarbeid og forberedelser til roller.

– De første årene var de verste, for da var det så få togavganger at jeg måtte kjøre bil. Det er ikke en busslomme på pendlerstrekningen min hvor jeg ikke har tatt en lur, forteller Hildegunn og ler.

Bonden brakte Hildegunn hjem

Hildegunns teaterkarriere startet da hun som 15-åring ble med i Verdal teaterlag. Med en far og en onkel som sang i Spelet på Stiklestad i mange år, og brødrene Arnulf og Paul Ottar Haga som søskenbarn, hadde

hun kanskje teateret i blodet? Skjønt den unge Hildegunn forlot faktisk landet med helt andre planer enn en skuespillerkarriere da videregående var fullført. Turen gikk til København og studier ved dekoratørskolen, og så begynte Hildegunn å jobbe. Men snart kom hun på andre tanker. Og da Hildegunn fikk høre at sambygningen Knut Haugmark hadde fått plass på Teaterhøgskolen, ble det med ett tydelig for Hildegunn at det var dette hun også ønsket.

– Jeg var 24 år da jeg startet på Teaterhøgskolen, og jeg hadde tre helt fantastiske år der, forteller Hildegunn som gikk i samme kull som blant annet Sven Nordin, Jarl Goli og nå avdøde Ola Sørli. Fra Teaterhøgskolen gikk ferden rett til Nationaltheatret hvor Hildegunn fikk fast ansettelse. Året var 1981, og Norge og verden lå åpen for den talentfulle og unge skuespillerinnen. Så krysser en kjekk verdaling ved navn Olav Hildegunns veier.

– Jeg tenkte med en gang jeg så ham at ham skal jeg ha! Men Olav var odelsgutt til en gård på Verdal og lite flyttbar. Derfor søkte

Hildegunn Eggens tolkning av rollen som Fjodor i Dostojevskijs «Brødrene Karamasov» ga henne en velfortjent Heddapris.
Foto: Johannes L. F. Sunde

jeg meg til Trøndelag Teater, og i 1985 ble det endelig en åpning og jeg ble fast ansatt, forteller Hildegunn som forsikrer om at hun aldri har angret på valget om å forlate tigerstaden og teatermiljøet der. Hildegunn var hjemme igjen til røttene sine, og ble også en ressurs for Stiklestadspelet.

– Det viktige for meg har vært å ha en scene å stå på, og Trøndelag Teater har gitt meg mange spennende utfordringer. Jeg elsker

yrket mitt, og jo eldre jeg blir, jo mer pris setter jeg på gode tekster og samarbeidet på teatret. Gleden over å stå på scenen er fortsatt den samme som da jeg var ung og nyutdannet, slår Hildegunn fast.

100-årsjubileum for Juvikfolket

Teaterkritikerprisen, Heddaprisen, Nord-Trøndelags kulturpris og Teatrets Venners pris, er bare noen av utmerkelsene Hildegunn har mottatt opp gjennom årene. Hildegunn

har tolket utallige karakterer. Noen roller man blir ekstra glad i, men hva gjør hun når hun blir tildelt roller hun ikke finner så interessante? – Som fast ansatt på et teater, er det klart at det skjer. Da må du bare jobbe med å finne noe som appellerer ved rollen. Prøveperioden er alltid en veldig interessant tid, og da er vi forskere. Dersom du er i en bra setting i prøveperioden, og samarbeidet med instruktøren og medspillere er godt, så er ikke rollen så viktig, mener Hildegunn.

– Gleden over å stå på scenen er fortsatt den samme som da jeg var ung og nyutdannet.

For et par år siden snakket Hildegunn med teatersjef Elisabeth E. Hansen om muligheten for å gjøre Juvikfolket som sin avskjedsforestilling. – Neste år er det 100 år siden den siste av seks bøker om Juvikfolket kom ut, og det var det som ga meg ideen om å gjøre en forestilling av det. Dessuten har jeg et sterkt personlig forhold til Olav Duuns forfatterskap, og kjenner på et ansvar for å føre hans diktning videre, forteller Hildegunn.

Studie i menneskesinnet

Sammen med instruktør Elisabeth Matheson jobber Hildegunn for tiden med manuset. Seks bind skal bli til en forestilling på rundt to timer, og Hildegunn innrømmer at det er vanskelig å velge vekk personer og historier fra bøkene hun er så glad i. Men hva er det med Duun som appellerer så sterkt? – Det er mange mørke historier hos Duun. Men han skriver med en slik kjærlighet om alle, både de gode og de onde, sier Hildegunn før hun bøyer seg ned og fisker opp en liten notatbok fra vesken sin. Den er full av håndskrevne notater og ideer til forestillingen. – Her er det, sier Hildegunn etter å ha bladd litt, og begynner å lese: «Duuns bøker er skildringer

Hildegunn Eggen anno 1983. Studiene ved Teaterhøgskolen er gjennomført to år tidligere, og den unge skuespillerinnen fra Verdal har fast jobb med Nationaltheatret.

Foto: Inge Gjellevik/NTB

– Duuns bøker er skildringer av menneskers kamp mot barsk natur og mot krefter i sitt eget sinn.

av menneskers kamp mot barsk natur og mot krefter i sitt eget sinn». – Duun viser en dyp innsikt i menneskesinnet gjennom skrivingen sin. Dessuten er historiene fulle av humor. Han har et fantastisk språk og en sikker sans for den treffende karakteristikken og den gode, innfule replikken, forteller Hildegunn engasjert.

13 nominasjoner til Nobels pris

Skuespilleren mener nordmenn flest ikke skjønner hvor stor Duun er. – Det er verdenslitteratur vi snakker om, sier Hildegunn om forfatteren som var nominert til Nobels pris i litteratur hele 13 ganger.

– Den siste gangen var i 1926, og Aftenposten var så sikre på at han kom til å få prisen at de feilaktig kunngjorde ham som vinner. Men det var George Bernard Shaw som fikk prisen det året med én stemmes overvekt, forteller Hildegunn etter nok en liten sjekk i notatboken. «Det er en skam at han aldri fikk Nobelsprisen», uttalte Hildegunn i et intervju med Namdalsavisa i 2006 i forbindelse med Duunfestivalen som arrangeres annen hvert år. Og på spørsmål om hun mener det samme i dag, er Hildegunns svar kort og greit: – Ja!

Noen har pekt på at Duuns bruk av dialekt gjorde ham veldig lokal og lite tilgjengelig. Det resonnementet kjøper ikke Hildegunn.

– Otto Holmlung, tidligere teatersjef og stor tilhenger av Duun, sa det så godt: «Dostojevskij var også lokal!» Jeg mener Duun er like aktuelle i dag som da bøkene ble skrevet for 100 år siden. Du vet, mennesket er ikke så mye forandret på 100 år. Det er det ytre som er forandret, konstaterer Hildegunn. Når teppet går ned etter den siste forestillingen av Juvikfolket, starter en ny epoke i Hildegunns liv som pensjonist. Men før den tid skal hun, som en av Duuns fremste forkjempere, følge sitt kall og åpne Duuns verden for nye publikummere.

På vegne av det trønderske teaterpublikum:

– tusen takk for alle de gode teateropplevelsene, Hildegunn Eggen!

Juvikfolket.
Gamle Scene.
Venneforestilling
tirsdag 14. mars kl. 19.00

Johnny Cash

– de utstøttes talsmann

I februar neste år inviterer Hallbjørn Rønning og Ivar Gafseth til et nært møte med musikken og historien til en av countryverdens aller største utøvere – Johnny Cash.

Tekst: Lene Fjellstad

I 2002 spilte Johnny Cash inn en coverversjon av Hurt, en sang som opprinnelig ble utgitt av rockebandet Nine Inch Nails. I videoen til sangen møter vi en aldrende Johnny, som alltid sortkledd i sympati med samfunnets utstøtte, sittende alene med kassegitaren. Korte filmsnutter fra en lang karriere flimrer forbi, og det er som om sangeren, som på denne tiden er sterkt preget av sykdom, gjør opp status over livet sitt. Og vi kjenner smerten hans når Cash, som en gang var kjent for sin fyldige barytonstemme, med bristende stemme synger:

What have I become?

My sweetest friend

Everyone I know goes away

In the end.

(Hvem har jeg blitt. Min kjære venn.

Alle jeg kjenner går bort. Til slutt)

I siste scene av videoen legger Cash lokket over pianoet, og det er som om det er sin egen kiste han lukker. June Carter, Cash kone og store kjærlighet, dør uventet bare tre måneder etter at videoen er spilt inn. Fire måneder senere tar også Cash sitt siste åndedrag, 71 år gammel.

Håndterte suksessen med rusmidler

Johnny Cash ble født i 1932 under den amerikanske depresjonen. Han hadde et komplisert forhold til faren, noe sangeren mente skyltes at faren klandret ham for brorens tidlige død. Moren oppdaget tidlig Cash sin musikalitet, eller «gaven», som hun kalte det. Men Cash begynte ikke å spille gitar og bruke denne gaven før han som 20-åring ble stasjonert i militæret i Vest-Tyskland.

Den musikalske karrieren skjøt raskt fart da Cash ble en del av det legendariske Sun Studios. Med hits som «A boy named Sue», «Ring of fire» og «Walk the line», har han solgt ikke mindre enn 90 millioner album.

Et hektisk turneliv fulgte. Cash optrådte sammen med storheter som Elvis Presley, Roy Orbison og Jerry Lee Lewis, og presset håndterte han ved hjelp av store mengder alkohol og etter hvert også sterkere stoffer som amfetamin. Resultatet var en lang rekke skandaler og flere ulykker som kunne ha kostet ham livet. Ulykkene gjorde at han slet med store smerter resten av livet.

Avhengigheten ble etter hvert så alvorlig at folkene rundt ham ga opp. Det var på den tiden Cash møtte artisten June Carter som ble hans andre kone i 1968. Og det var June som fikk ham ut av rusavhengigheten. I 1983 fikk Cash

Johnny Cash har solgt rundt 90 millioner album, og er en av countrymusikkens største stjerner. Her fra Johnny Cash-museet i Nashville. Foto: Sean Benham/Flickr

et tilbakefall og ble avhengig av smertestillende preparater etter en operasjon. Det førte til et opphold på Betty Fordklinikken. Etter noen uker ble han utskrevet derfra, og holdt seg rusfri resten av livet.

Blant sine egne i fengslet

I 1968 ga han ut albumet «At Folsom prison». Albumet inneholder 19 sanger tatt opp under en konsert i fengslet Folsom. På platen kan vi høre publikums plystring og hoing, og vakter som snakker til de innsatte. Cash har publikum i sin hule hånd. Han hadde selv sonet fengselsstraff som en følge av dumheter gjort i rus, og det oppstod en helt unik kontakt mellom sangeren og fangene.

På starten av 1990-tallet opplevde Cash en ny opptur i karrieren. Innspillingen av nye coverlåter åpnet veien til et yngre publikum, og Cash samarbeidet med flere av datidens største artister. Før nevnte «Hurt» ble den største suksessen i denne perioden. Men et langt liv med rusmisbruk og påfølgende ulykker hadde satt sine spor, og 12. september 2003 sovnet han stille inn.

I hurt myself today

To see if I still feel

I focus on the pain

The only thing that's real

(Jeg skadet meg selv i dag

For å se om jeg fortsatt kan føle

Jeg fokuserte på smerten

Den eneste tingen som er virkelig)

Hello, I'm Johnny Cash. Theatercafeen.
Vennetreff (med mat for de som vil kl. 17.30
– kjøpes som en del av billetten).
Fredag 3. februar kl. 19.00

– Guttene mine liker ikke teater!

Øystein Dolmen og Gustav Lorentzen var en stor suksess for Trøndelag Teater, men vil forestillingen om Knutsen og Ludvigsen ha like stor appell hos dagens oppvoksende generasjon?

Tekst: Lene Fjellstad

Foto: Kristian Helgesen VG/NTB

En gang tidlig på 1980-tallet dro hele klassen min på teatertur til Trondheim. Jeg var rundt 8 år gammel, og hadde gledet meg i månedsvis. For selv om Stjørdal lå bare tre mil fra Trondheim, var ikke byturer hverdagskost. Og dette var mitt aller første besøk i teatret.

Jeg husker ennå synet av den gamle scenes gullornament og røde fløyel, og jeg husker lukten. Jeg husker hvor i salen jeg satt, og at jeg hadde en pose Knott i hånden. Og da sceneteppet gikk opp og selveste Knutsen og Ludvigsen i Øystein Dolmens og Gustav Lorentzens skikkelser stod på scenen, var det knapt så jeg kunne tro mine egne øyne. Jeg satt ytterst på stolsetet under hele forestillingen og sugde til meg alle inntrykkene. Og da Knutsen

ville ha hele salen til å synge «Hei på deg, bestemor» istedenfor «Hei på deg, Ludvigsen», i slageren «Hallo, hallo», var jeg så spent at jeg ikke fikk frem et pip. Men resten av salen sang så taket nærmest løftet seg, og det kjentes ut som om hjertet mitt skulle eksplodere av lykke.

Der og da startet mitt kjærlighetsforhold til teatret, og jeg har i årenes løp hatt gleden av å se utallige forestillinger som har brakt både glede og sinne, undring og irritasjon, likegyldighet og engasjement.

Da jeg ble mamma, var det derfor viktig for meg at mine sto sønner også skulle få muligheten til å bli kjent med, og sette pris på teatret. Men jeg har ikke lykkes – enda.

Eldstemann er nå 18 år og bestemmer selv, og han har tatt en selverklært teaterpause på ubestemt tid. Tre og en halv time med Kristin Lavrandsdatter sammen med klassen, etterfulgt av et ganske spesielt Shakespeare-stykke ikke lenge etterpå, tok brutalt og effektivt livet av det som fra før av var en lunken teaterinteresse hos eldstemann.

Men jeg øyner fortsatt håp for 12-åringen. Og når vi drar i teatret sammen, legger vi gjerne inn et restaurantbesøk først og junior får velge sted. Selv om det er midt i uka, er det også greit med litt smågodt. For en tur i teatret skal jo være noe ekstra, og det er viktig å skape god stemning, ikke sant?

Latteren sitter løst, og vi har det alltid morsomt sammen når vi er ute og spiser. Men når vi kommer frem til teatret og forestillingen tar til, går det ikke lenge før min sidemann blir urolig. Sittestillingen endres en gang i minuttet, og klokken sjekkes stadig. Han er en høflig ung mann som alltid takker meg for turen etterpå, men jeg vet at det er restaurantbesøket og godteriet snarere enn selve teaterforestillingen som gjør at han blir med.

Og når jeg observerer ham i hverdagen, skjønner jeg litt mere hvorfor. Minstemann er en dedikert gamer, og i spillenes verden tilbys det action fra første stund. Det samme gjelder i sosiale medier, hvor det tar bare sekunder før han svitsjer til neste video dersom innholdet ikke fenger umiddelbart. I teatersalen kan han derimot ikke svitsje til neste scene. Jeg ser at jeg har en stor oppgave med å lære ham å finne roen og sette pris på bøker, filmer og teater som drar tempoet litt ned, går i dybden og inviterer til refleksjon. Men teatret har også et stort ansvar for å utvikle forestillinger som fenger dagens barn og unge på et språk de forstår. Hvis ikke blir det glissent med publikum i landets teatersaler om noen år.

Jeg har som sagt ikke gitt opp ennå. På korktavla hjemme henger det billetter til en ny forestilling, og diskusjonen om vi skal ta en hamburger eller spise sushi før teatret er allerede i gang. Mitt håp er at også minstemann skal få sitt «Knutsen og Ludvigsen-øyeblikk» og starte på et livslangt kjærlighetsforhold til teatret.

Knutsen og Ludvigsen.

Hovedscenen.

Venneforestilling.

Tirsdag 17. januar kl. 18.00

Vellykket medlemstur

– neste år blir det Elden

I september dro 58 av foreningens medlemmer på to-dagers tur til Malm for å se «Eplene i Messehagen». – Det var en fantastisk forestilling som brakte frem både latter og tårer, forteller foreningens egen turgeneral, Elin Moxnes.

Teaterforestillingen er naturlig nok høydepunktet når Teatrets Venner drar på tur. Men det sosiale og alle de hyggelige stoppene på veien, er også en viktig del av opplevelsen. I år hadde Elin sørget for omvisning på Hjelseng gård i Stjørdal, og det ble også en stopp på Falstadsentret, Klostergården på Tautra og Den gyldne omvei på Inderøya.

På Øynaparken ble det servert Inderøysodd. Lengst frem i bildet blant glade mennesker ser vi Elin Moxnes.

Røros og Elden i 2023

Dersom alt går etter planen, blir det Røros og «Elden» neste år – nærmere bestemt 26.-27. juli 2023. Det er ti år siden venneforeningen var der sist, og flere medlemmer har ytret ønske om et besøk til Bergstaden og den spektakulære oppsetningen igjen.

Les Elin Moxnes fulle reiserapport og se flere bilder fra turen på www.teatervenn.no.

TEATRETS VENNERS STIPEND

Teatrets Venners stipend blir delt ut av foreningens styre, og skal stimulere ansatte ved Trøndelag Teater til videre utdanning, utvikling eller innsats.

I 2019 og 2020 fikk skuespillerensemblet tildelt stipend til en etterlengtet studietur til Berlin. Den er nå gjennomført etter flere koronasettelser, og der deltok også teatrets to sufflører som fikk tildelt stipend i 2021. Rapporten de har sendt styret i etterkant, forteller om en svært vellykket tur tettepakket med spennende og inspirerende teaterforestilling og møter med bransjefolk.

I 2021 fikk også renholderne ved teatret stipend, og de har vært på studietur til Stavanger og Rogaland teater. De har også sendt en rapport i etterkant hvor de gir uttrykk for stor takknemlighet for støtten fra foreningen.

Kommende arrangementer

Våren 2022

KNUDSEN OG LUDVIGSEN

Hovedscenen. Venneforestilling. Tirsdag 17. januar kl. 18.00

HELLO, I'M JOHNNY CASH

Theatercafeen. Vennetreff fredag 3. februar.

Mat for de som vil på Theatercafeen kl. 17.30, forestillingsstart kl. 19.00

JUVIKFOLKET

Gamle Scene. Årsmøte før forestillingen som begynner kl. 19.00. Tirsdag 14. mars.

MISANTROPEN

Hovedscenen. Vennetreff tirsdag 02. mai.

VENNEFORESTILLING

Venneforestillingene er en unik mulighet til å se forestillinger i selskap med andre teaterinteresserte i foreningen.

Vi holder av ekstra gode plasser til foreningens medlemmer. Disse billettene må foreløpig kjøpes ved fysisk oppmøte i billettluke. Billetter som ikke blir hentet innen ti dager før forestilling, kan bli solgt til andre. Vær derfor ute i god tid!

VENNETREFF

Vennetreff er en sosial samling i forkant av at vi ser en forestilling sammen. Du er velkommen til å bli med på treffet uavhengig av om du skal se forestillingen samme kveld eller ikke.

Vi gjør oppmerksom på at flere arrangement vil komme til – disse blir kunngjort på hjemmesiden teatervenn.no, i nyhetsbrev (påmelding nederst på hjemmesiden) og på venneforeningens Facebookside.

INFORMASJON OM MEDLEMSKAP I TEATRETS VENNER

Du har disse fordelene ved å være teatervenn:

- Du får 20 % reduksjon på teaterkortet, som igjen gir deg gunstige priser til alle forestillinger Trøndelag Teater setter opp. Går du i teatret 3 ganger i løpet av året, har du tjent inn kortet.
- Hvis du verver 5 nye medlemmer, får du et teaterkort av oss.
- Det er reserverte billetter for medlemmene til venneforestillingene, som gjerne er første spilledag etter premieren. Billettene er reservert fram til 10 dager før forestillingen.
- Vi inviterer til to vennetreff hvert halvår. Her får du som regel introduksjon til forestillingen, gitt av f. eks. regissør, skuespillere eller andre som har vært med på å forme forestillingen.
- Du får tilsendt medlemsbladet «På første rad» i posten 3 ganger i året.
- Du får nyhetsbrev på e-post. (Husk å melde deg på via vår nettside!)
- Du får tilbud om teaterrelaterte medlemsturer med sosialt fellesskap.
- Du er med på å gi økonomisk støtte til Trøndelag Teater, i form av leiligheter til gjestende skuespillere og andre medarbeidere, stipend til ansatte, gjestespill o.l.
- Teatrets Venner deler ut priser for kunstnerisk innsats. Som medlem er du med på å stemme fram prisvinnerne.

Husk å vise fram medlemskortet når du kjøper billettene i billettluke!

ØNSKER DERE Å BESØKE OSS PÅ KONTORET?

Kontoret er betjent på torsdager mellom klokken 16.00 og 18.00.
Vårt kontor ligger innenfor låst sone for administrasjonen.
Ta kontakt med oss på telefon 927 70 690 eller med billettluke, så kommer vi og møter dere.

Dere er hjertelig velkommen!

Vi anbefaler deg også å abonnere på siste nytt via vårt nyhetsbrev.

Du finner mer informasjon og nyheter på www.teatervenn.no.
Facebook-gruppa vår heter «Teatrets venner i Trondheim.»
Der får du aller siste nytt først.

Vil du/dere bli medlem av venneforeningen?

Medlemskapet koster i 2022 kr. 400,- for enkeltmedlemmer og
kr 500,- for parmedlemmer.

Du kan melde deg inn:

- på våre hjemmesider www.teatervenn.no eller
- sende en e-post til styret@teatervenn.no eller
- bruke svarslippen under som du legger i kassen i foajeen hos Trøndelag Teater

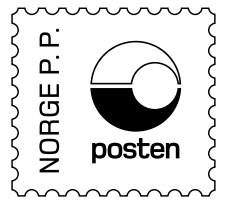
Navn: _____

Enkelt Par

Postadresse: _____

Tlf.: _____

E-post: _____

Returadresse: Teatrets Venner, Trøndelag Teater, Postboks 3549 Hospitalsløkken, 7419 Trondheim

